

Sygn. akt V KK 18/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 lutego 2019 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **P. Z.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 28 czerwca 2018 r., IV Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we W.

z dnia 6 lutego 2018 r, sygn. akt V K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. O., Kancelaria Adwokacka we W. kwotę 738 zł, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego we W. z dnia 6 lutego 2018 r. (sygn. akt V K [...]) P. Z. został uznany winnym czynu z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k. oraz art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 28 czerwca 2018 r. (sygn. akt IV Ka [...]) wyrok Sądu I instancji został zmieniony w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej przypisanego czynu wyeliminowano art. 160 k.k. W pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„- rażącą obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to:

1. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie, że u skazanego powstał zamiar dokonania rozboju na pokrzywdzonym J. L., w sytuacji gdy brak jest dowodów by zamiar ten został ujawniony zarówno w momencie podejmowania decyzji o przyjsciu do mieszkania pokrzywdzonego, jak i w trakcie bicia J. L. (naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego nie było środkiem do celu jakim był zabór w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej); w konsekwencji powyższego naruszenia

- rażącą obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść wyroku, a to:

2. art. 280 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy przepis ten nie znajdował zastosowania, albowiem zgromadzone w sprawie dowody w żaden sposób nie pozwalają na uznanie (o ile w ogóle doszło do przywłaszczenia mienia przez skazanego), że zamiar tego przywłaszczenia skazany powziął w trakcie używania przemocy w stosunku do pokrzywdzonego, co jest niezbędne do potraktowania zachowania jako wyczerpującego znamiona rozboju, a nie później, co zaś pozwalałoby jego zachowanie zakwalifikować jako zbieg dwóch przestępstw np. naruszenia nietykalności cielesnej i kradzieży;

- z ostrożności procesowej:

3. art. 158 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie i przytoczenie w kumulatywnej kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy pomiędzy wskazanymi przepisami nie zachodzi rzeczywisty kumulatywny zbieg przepisów, lecz zbieg pomijalny.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedzi na powyższą kasację, prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu, Sąd odwoławczy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności podnoszonych w kasacji. Nie mógł tym samym naruszyć art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., bowiem przepisy te stosowane były przez Sąd I instancji. Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wyrok sądu I instancji w zakresie kwalifikacji przypisanego skazanemu czynu, z art. 280 § 1 k.k. oraz 158 § 1 k.k., sam nie stosował prawa materialnego, tym samym nie mógł naruszyć tego przepisu.

Niezależnie do powyższych okoliczności, która samoistnie czyni sformułowane w kasacji zarzuty jako oczywiście bezzasadne, należy stwierdzić ich uzasadnienie nakierowane jest na prezentowanie przez skarżącego odmiennej wersji wydarzeń i ich oceny. Łatwo dostrzec, że były one już w niemalże w tożsamy sposób prezentowane w apelacji. Trudno odnaleźć w nich ową wartość dodaną, jaką muszą zgodnie z art. 523 k.p.k. zawierać zarzuty kasacyjne. Sąd odwoławczy odniósł się do zagadnień kwestionowania zamiaru i momentu jego powstania, które zawarł skarżący w apelacji – odesłał też do rozważań Sądu I instancji, które podzielił w pełni. Zresztą trudno w uzasadnieniu kasacji odnaleźć jakiegokolwiek argumenty za wskazanymi zarzutami. Autor koncentruje się jedynie na przytaczaniu poglądów doktryny i orzecznictwa dotyczących wykładni art. 280 k.k., które próbuje umieścić w kontekście faktycznym sprawy.

Natomiast stosunkowo lakoniczne argumenty, iż art. 280 k.k. nie może pozostawać w zbiegu kumulatywnym z art. 158 § 1 k.k., nie przekonują. W przypadku reguł wyłączania wielości ocen w prawie karnym, kwestia czy określone przepisy mogą pozostawać ze sobą w zbiegu rzeczywistym, jest pochodną szeregu szczegółowych założeń oraz ustalonego stanu faktycznego. Dlatego też wszelkie kategoryczne twierdzenia oparte jedynie na powołaniu się na jednostkowe orzeczenie sądu powszechnego, nie mogą być uznane

za wyczerpujące postawienie zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, mającego dodatkowo wpływ na finalne rozstrzygnięcie.

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w sentencji.